

Το καινούργιο μου βιβλίο

Εκδόσεις

Σε έναν κόσμο που ήταν πιο επιρρεπής στην ελπίδα

Ενα μυθιστόρημα εγκιβωτισμένο μέσα σε ένα άλλο μυθιστόρημα

Thea **ΕΛΙΑΝΑΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΟΥ**

Το βιβλίο αυτό είναι ένα μυθιστόρημα εγκιβωτισμένο μέσα σε ένα άλλο μυθιστόρημα. Το εγκιβωτισμένο μυθιστόρημα είναι μια ιστορία αγάπης μεταξύ δυο αταίριαστων ανθρώπων με φόντο την Αθήνα του millennium. Αφηγητής του ένας ερωτευμένος άντρας, ο οποίος εκβράζεται σε ένα άγνωστο σύμπαν καθώς ακολουθεί τα ίχνη της γυναίκας που αγαπά. Το μυθιστόρημα αυτό παρεμβάλλεται σε ένα άλλο, εξωτερικό μυθιστόρημα - περιβλήμα, που αντιστοιχεί στην πραγματικότητα από την οποία γεννήθηκε το πρώτο. Αφηγήτρια εδώ είναι η επιμελήτρια και ερωμένη του συγγραφέα, ο οποίος έχει χάσει τη ζωή του σε τροχαίο ατύχημα πριν δει τυπωμένο το πρωτόλειό του. Η γυναίκα αυτή, που έχει επιζήσει από το ίδιο τροχαίο, αφηγείται ότι επακολουθεί τις προσπάθειές της να εκδοθεί το κείμενο και όλα άλλα συμβαίνουν στην ίδια και την οικογένεια του νεκρού, ενώ παράλληλα ανακαλεί και το δικό της τραυματικό παρελθόν. Σταδιακά ο αγώνας της συνδέεται λιγότερο με την τύχη του κειμένου αυτού και περισσότερο με την αποδοχή της απώλειας και του κινδύνου μέσα στην ανθρώπινη ζωή και τον σύγχρονο κόσμο. Είναι ένας αγώνας που την οδηγεί στην εκ νέου επινόηση του εαυτού της και παρασέρνει όλους τους ανθρώπους γύρω της.

Ξεκίνησα να γράφω την «Τελευταία επιστολή αγάπης» πριν από δεκαέξι χρόνια. Σήμερα απορώ με αυτό

το πολυσέλιδο βιβλίο που προέκυψε από την αρχική μου πρόθεση να περιγράψω «έναν συγγραφέα, το έργο και τον κόσμο του», να μετρήσω την απόσταση που χωρίζει τη βιωμένη πραγματικότητα από τη λογοτεχνική της απεικόνιση. Υποτίθεται ότι είχα το θέμα υπό τον έλεγχό μου. Όμως οι χαρακτηριστικές αυτονομήθηκαν και μου έδειξαν μέχρι πού ήταν ικανοί να φτάσουν. Το ίδιο συμβαίνει άλλωστε και στο εγκιβωτισμένο μυθιστόρημα: οι χαρακτήρες έχουν προχωρήσει πέρα από τα πρότυπά τους, σε σημεία να αποτελούν θολές αντανακλάσεις των πραγματικών προσώπων. Αναπόφευκτα ενσωματώθηκαν μέσα στον αρχικό ιστό και άλλα θέματα: οι απώλειες της ζωής, το πένθος, η αγάπη, η αντοχή απέναντι στις ματαιώσεις, το αίσθημα της ανασφάλειας μέσα σε ένα ρευστό και μεταβαλλόμενο περιβάλλον, η ενηλικίωση σε μια χώρα όπου η οικογένεια διατηρεί τον πρωταγωνιστικό ρόλο στη ζωή του ατόμου για πάρα πολλά χρόνια, η αναπαράσταση ενός κοινωνικού χώρου σε δύο χρονικές στιγμές που απέχουν μεταξύ τους μια δεκαετία. Εν τω μεταξύ ο κόσμος άλλαξε. Το μυθιστόρημα προσαρμόζταν, καθώς περνούσε ο καιρός. Ο χρόνος της δράσης επιμηκύνθηκε και περιελάβε τα πρώτα δώδεκα χρόνια του αιώνα μας, καθρεφτίζοντας μια πρόσφατη εποχή που ήδη μοιάζει, υπό το φως των τελευταίων εξελίξεων, πολύ μακρινή και διαφορετική από τη σημερινή. Όπως λέει και η αφηγήτρια: «Ο κόσμος ήταν τότε πιο επιρρεπής στην ελπίδα».

Πανεπιστημίου και Βουκουρεστίου*

Ησσαν το μόνο κινούμενο on στη Βουκουρεστίου εκείνη την ώρα. Όπως μου είπες αργότερα, είκες καθίσει πρώτα στο κράσπεδο του πεζοδρομίου, με αίμα στο πρόσωπο. Έτρεχε από το κεφάλι σου. Δεξιά, μέσα από τα μαλλιά σου, κατέβαινε σαν ρυάκι. Είκες τα χέρια μπροστά στα μάτια, ίσως δεν είκες καταλάβει ακόμη πόσο αιμορραγούσες, δεν είκες δει τα χέρια σου κόκκινα. Πανεπιστημίου και Βουκουρεστίου, η καρδιά του δικού σου σκότους. Είκες διαβάσει τον Κόνραντ, είκες, όταν σε ρώτησα πολύ καιρό μετά. Είκες δει και το Αποκάλυψη τώρα, δεν ήσουν εντελώς ανίδεη, μόνο που εκείνη τη στιγμή σου ήταν αδύνατον να συνδέσεις την ταινία με την κατάσταση σου, παρότι από μακριά ακούγονταν σειρήνες περιπολικών, συναγερμοί καταστημάτων και φωνές. Μέσα στην ερημιά, μπορούσε να μετρήσει κανείς πόσο φαρδύς δρόμος είναι η Πανεπιστημίου. Εμοιαζε άδεια, αλλά δεν ήταν, οι δυνάμεις καταστολής είχαν κρυφτεί σε στρατηγικά σημεία και περίμεναν τον εκθρό. Μια ομάδα νεαρών εμφανίστηκε από την πλευρά του Συντάγματος. Έτρεχαν, κι εσύ ενστικτωδώς θέλησες να αποτραβηκτείς. Δεν σπκώθηκες, αλλά σύρθηκες στα τέσσερα προς τη Βουκουρεστίου. Οι παλάμες σου από κόκκινες έγιναν μαύρες. Οι νεαροί με τις κουκούλες πέρασαν, καταδιωκόμενοι από τα MAT που φάνηκαν αμέσως πίσω τους. Οι ένστολοι με τα κράνη, τις ασπίδες και τις μάσκες ήταν περισσότεροι.

* απόσπασμα από το βιβλίο «Μια τελευταία επιστολή αγάπης»

